

Hetedszerre: hidegre hűlő szív, éjnek morajlása

Emarion település, Shadon tartomány, a Hétarcú Birodalmában

P. sz. 3682, az Egyetlen időszámításában Szent Cilian nyárhavának tizenkettedik napján

Emarion egyetlen tavernája - mely jóféle helyi almaboron kívül szállást is kínált a kereskedő úton áthaladóknak - tele volt vendéggel ezen az estén is. Nem csoda, hiszen a hangulat már-már a nagyvárosok fogadóit idézte: az összes tölgyasztalt társaságok ülték körbe, a sötétben kiömlött bortócsában csúszatták a teli kupákat, egy fiatal bárd öreg kobozon játszott egész Délen ismert nótákat, az éneklő vendégeket felszolgálók próbálták túlkiabálni.

A központi asztalnál minden tekintet a kecses kisasszonyra szegeződött, aki az asztalfőn helyet foglaló kereskedő ölében hevert. A fiatal, gyönyörű nő már órák óta kacérkodott a külvilági karavánvezetővel, és mindig úgy kosarazta ki, oly ügyes szócsavarokkal, hogy az egész vendégsereg nevetett a férfin. Ő mindezt persze nem bánta, amíg az ölében tudhatta a leányzót.

– Mit hoztál nekem Erionból, Észak oroszlánja? – kérdezte a lány, miközben mélyen a kereskedő szemébe nézve szóke hajtincseit csavargatta.

– Hát, van ott a szekéren mindenféle, de címeres pecséttel van ellátva, fejemet vennék, ha felnyitnám.

– Óóó... azt akarod mondani, hogy nem hoztál nekem semmit? – játszotta a csalódottat a nő.

– Nem, dehogy, vagyis... – vörösödött el a férfi zavarában.

– Talán itt van az ingedben? Mi az, egy nyakék? – kérdezte angyali mosollyal a nő, s egyik tenyerét bedugta a férfi mellénye alá.

Ebben a pillanatban fálnak csapódott a taverna ajtaja, és fegyveres férfiak léptek be rajta. Az egész fogadó elhallgatott, hirtelen olyan csend állt be, hogy a szomszédos istállóban álló lovak prüszkölését is hallani lehetett. A talpra ugró vendégek megnyugodva ültek vissza, amikor meglátták a fegyverrel érkezők mellkasán a helyi földesúr címerét.

A katonák gyors pásztázás után felfedezték a szóke nőt, és öles léptekkel megindultak felé. Csupán egy *'Domvik nevében!'* hagyta el ajkukat, ahogy körbevették, és felkapták a nőt. Már kiléptek a fogadó ajtaján, amikor a vendégközönség felismerte a helyzetet, és utánuk kiabált.

– Hitevesztett!

– Eretnek!

– Boszorkány!

Csak a külvilági kereskedő ült csendben, megszegyenítetten, és tapogatta a mellkasát cserzett bőrmellénye alatt.

Két nappal később, százötven ynevi mérföldre onnan

Két napos, fárasztó út állt az idős férfi mögött, és még több állt előtte. A nyári napsütés tikkasztó melege gyorsan kiszívta erejét, az ő korában napi hat óra lovaglás már jócskán erőn felüli teljesítmény volt Szent Cilian forráságáról híres havában. Kísérete – négy harcedzett, acélvértbe öltözött férfi – sem bírta sokkal jobban, kétóránként megálltak nyújtózkodni egyet. A lovagok keveset beszéltek még egymás között is, az öreghez pedig csak akkor szóltak, ha ő intézett hozzájuk pár szót – tiszteletben tartották az utazó kívánságát: békét a belső gondolatokhoz.

Gondolkodni mindig van miről – tartotta az öreg. Most épp az elmúlt napokban hozott ítéleteken járt az esze, de bizonyos volt abban, hogy Domvik segélyével ismét helyes döntésekre jutott. Azt

mindenesetre nem bánta volna, ha kapott volna egy szusszanásnyi időt, és nem kellene egyből Emarionba mennie további ítélethozásra. Ám a kérés parancs - ha otthonról jön.

Ahogy alkonyatkor megérkeztek aznapi szállásukra - egy alig pár száz lelket számláló kis faluba Shadon tartományban -, már azon járt az esze, hogy elmaradása van a napi imában.

Az Egyetlen kegyes, és megbocsát – nyugtatta magát, kevés sikerrel. Megállította háttasát a dísztelen, égetett agyagból épült karavánzálló előtti oszlopnál, és leszállt a nyeregből a porlepte, döngölt földútra. A levegőben friss sülték és fűszeres tea illata terjengett, melynek hatására akaratlanul is nyelt egyet. Az egész napi út után farkaséhes volt lova is, jómaga is.

Az öreg az a fajta ember volt, akinek a lelki szükségletek előbbre valók a test igényeinél – kíséretével és állataikkal azonban nem akart kegyetlen lenni. Négy lovagját beküldte az istállóba, hogy lássák el a lovakat, ezzel titokban egy kis magányos időre is szert tett.

Gyomra hangosat morrant, ám ő mozdulatlan maradt. Két tenyerét összeérintve nekidőlt a szálló bejárata előtti agyagoszlopnak, lehunyta szemét, és alig hallható mantrázásba kezdett.

A karavánzálló ajtaján kilépő nagydarab férfi – kiszolgált katonából lett őrségparancsnok – szemöldök-ráncolva figyelte a fura jelenetet: ahogy egy élete delén rég túlevő, szegényes ruházatú utazó az oszlopnak dőlve rimánkodik a bejárat előtt. A páncélosokat, és a jól tartott felföldi méneket nem láthatta.

Na, ez is áldással vagy imával akar majd fizetni a vacsorájáért – húzta a száját a széles vállú férfi. Szívott egyet az orrán, majd nehézkes léptekkel elindult a vándor felé.

– Ne itt, öreg! Útban vagy.

Az idős, kopaszodó férfi mintha nem is hallotta volna a szavait, lehunyt szemmel folytatta alig érthető imáját.

– Mondom útban vagy! Kapsz egy tányér meleg levest, ha félreállsz.

Erre már elhallgatott az öreg. Megrebbent a szeme, majd felnyílt, s egy türelmes sóhajjal az ég felé tekintett merengően.

Az őrsparancsnok béketűrése fogyóban volt. Kihúzta magát, és figyelmeztetően a bal oldalára kötött kard markolatára helyezte a kezét.

Erre már a koros átutazó is odakapta a tekintetét, s mint egy tanító a hibázó gyermekre, dorgálóan nézett rá.

– Ervio taleiosz sum – szólalt meg rekedtes, ám határozott hangon.

A városőr elsápadt. Nem beszélte ugyan a Hétarcú ősi nyelvét, a Hangzó Gondolatot, azonban a *taleiosz* szót – melyre a Fényes Birodalomban Corma-dinától a Felföldig mindenki felkapná a fejét – ő is felismerte.

Sebesen térdre borult, és miközben csukott szemmel csókot lehelt az öreg kinyújtott, ráncos kézfejére, csak azon járt a feje, hogy mit kereshet itt Domvik egy ilyen magas rangú szolgája, ahol a madár se jár?!

A kézcsók után az öreg egy megbocsátó intéssel felállította, és elengedte az őrt. Visszadőlt az oszlopnak, lehunyta szemét, és újrakezdte mantráját:

Vagyok, aki vagyok.

Előszörre: zölddel sarjú vetés, anyaölnék melege...

Források: Az első oldalon található kép a <http://sabin-boykinov.deviantart.com/> oldalról származik.